

Mentalsjukhuset: Realpolitikens svar på min begäran om rättsstatens principer

Förord

”Fältstudier” inom filosofi är ett kostsamt och riskfyllt experiment, eftersom forskaren träder in i realpolitikens sfär, där regeringen, som realpolitikens verkställande arm, utan moraliska skrupler utövar sin makt och kränker de mänskliga rättigheterna. Min längsta ”fältstudie” var ett 23-årigt projekt mot penningtvätt i Sverige. Jag begärde att få se rättsstatens principer tillämpas, men Sveriges myndigheter förvägrade mig detta.

Jag anser att samhället måste utöva kontroll över finansmarknaden och stoppa olagliga penningöverföringar, men Sveriges regering avfärdade mitt resonemang, vilket i sin tur ledde till en dramatisk ökning av kriminaliteten i Sverige.

Sveriges säkerhetspolis avslutade det sista kapitlet i detta projekt den 10 september 2014, då poliser grep mig och spärrade in mig på ett mentalsjukhus i Stockholm. Det som följer nedan är berättelsen om min inspärning på mentalsjukhus.

Ur ett personligt perspektiv är jag nöjd med detta långa projekt och dess sista dag. Under dessa år lärde jag mig mycket, vilket berikade min filosofi. Det var kostsamt, men att lära sig värdefulla ting kräver sitt pris. Tjugotre år av mitt liv, tålmod inför byråkraters förödmjukelser samt miljontals kronor av mina egna pengar var priset för att lära känna realpolitiken bättre. Projektets sista dag utgör en fullständig spegelbild av vad jag uthärdade under 23 år. Morgonen den 10 september 2014 inleddes med förödmjukelsen av att bli gripen och fördd till ett mentalsjukhus och avslutades med att jag fick betala avgiften för detta påtvingade sjukhusbesök.

Gripandet, inspärningen och frigivningen besvarade en fråga som hade gjort mig rastlös i flera år: Samarbetar personalen på svenska mentalsjukhus, i likhet med sina kollegor i Sovjetunionen, med myndigheterna för att spärra in en frisk man?

Jag var beredd att betala mer för svaret på den frågan än en halv dags hunger och 400 kronor, vilket var ett rimligt pris för en så avgörande fråga. Svaret blev:

Personalen på svenska mentalsjukhus följer sina yrkesetiska principer och sitt vetenskapliga samvete och tillåter inte att "Makten" inkräktar på deras uppgift.

Trots mitt personliga samtycke till detta experiment tvingar det mig att begrunda dess farliga konsekvenser för mänskligheten. Jag dokumenterade en process som förekommer överallt som en följd av realpolitik. Statsapparaten driver hederliga medborgare till att förlora sin psykiska hälsa och att skada sig själva eller samhället.

Jag kom oskadd ur den prövning som realpolitiken lade i min väg när jag begärde rättsstatens principer och att mänskliga rättigheter skulle accepteras och respekteras. Chansen att andra som ställs inför en sådan prövning klarar sig utan skador är försvinnande liten. Därför är min moraliska uppgift att göra mitt yttersta för att få ett slut på missbruket av statsmakten.

Jag lämnade ingenting åt slumpen under de långa åren av min "fältstudie", och det kommer jag inte heller att göra i framtiden i min kamp mot realpolitiken. Vishetens påbud lyder: Du har ingen rätt att lämna något åt slumpen när människoliv och mänskliga rättigheter står på spel.

Följande text skrevs bara några dagar efter att jag blivit utskriven från mentalsjukhuset, när jag återvände från Stockholm till min hemstad. Jag skrev den nästan omedelbart, eftersom jag inte ville att något skulle falla i glömska när det, år senare, skulle bli dags att uppmärksamma händelserna från de dagarna. År 2014 visste jag att ett långt teoretiskt arbete väntade mig. Enligt min plan skulle det bli nödvändigt att, när merparten av min filosofi var skriven, i detalj återvända till det som hände och som ledde mig till mentalsjukhuset. Nu är den tiden inne.

Bahman Azadfar
Borås, Sverige, 29 mars 2023

■ ■ ■

Jag sitter på en stol i ett isolerat rum på ett okänt mentalsjukhus i Stockholm. Jag vet inte sjukhusets namn, eftersom jag satt i baksätet på polisbilen och inte kunde se det när bilen körde in på sjukhusområdet. Ett lager av mjuka dynor täcker rummets väggar. Det verkar som att de mjuka dynorna är avs sedda att förhindra personer med psykiska problem från att skada sig själva genom att slå huvudet mot de hårda väggarna.

Jag är inte här för att varken min familj eller jag behövde läggas in. Jag är vid mina sinnens fulla bruk och mentalt så stark att det samlade Realsystemet inte kan skada min mentala hälsa. Jag har blivit inspärrad här av några av Sveriges poliser, som Säkerhetspolisen i Stockholm skickade till mitt hotellrum för att gripa mig tidigt i morse, den 10 september 2014.

Idag är det den elfte dagen som jag befinner mig i Stockholm för att genomföra en aktion mot penningtvätt och finansiering av terrorism. Dagarna före idag vandrade jag på Stockholms gator med bärbara, dubbelsidiga skyltar över axlarna samt ytterligare en skylt i min högra hand. De förmedlar varierad information om penningtvätt och dess faror för samhället.

För några månader sedan, i februari 2014, publicerade jag min upplysande bok på svenska med titeln "En rapport till samhället om hur Sverige blev penningtvättens paradiset". Jag skickade boken till olika myndigheter, inklusive riksdagens ledamöter. Därefter skrev jag till myndigheterna att jag hade beslutat mig för att begå självmord genom självbränning, eftersom de förhöll sig likgiltiga inför penningtvättens och skatteflyktens utbredning.

Ett citat av Seneca i del VI av Carl Grimbergs Världshistoria gav mig uppslaget till denna idé. En man frågade Seneca: "Vad ska en man utan hopp göra när alla dörrar är stängda?" Vår filosof svarade: "En sådan man kan begå självmord."

Efter en lång kamp mot penningtvätt och skatteflykt fann jag att alla dörrar var stängda för mig som en medborgare som eftersträvar rättsstatens principer. I själva verket återskapade jag en situation som den dagliga realpolitiken framkallar. Regeringar, som realpolitikens verkställande arm, driver med sitt ansvarslösa agerande hederliga, ansvarsfulla medborgare till att mista förståndet och skada sig själva, eller till att förvandlas till antisociala individer. Två grupper i samhället är ansvarslösa och åtnjuter immunitet mot åtal: dårarna och toppolitikerna. Den andra gruppens uppdrag är att driva friska medborgare till vansinne.

Då beslutade jag mig för att följa Senecas anvisning och se vilken reaktion de svenska myndigheterna skulle visa.

Naturligtvis hade jag inte för avsikt att begå självmord genom självbränning, men jag spelade rollen av en man som verkligen tänker begå självmord, eftersom statsapparaten inte vill fullgöra sina plikter.

Några dagar efter att jag hade informerat myndigheterna om min avsikt att begå självbränning kontaktade Säkerhetspolisen i Göteborg mig, och vi hade ett möte i mars 2014 i Borås. I början av vårt möte trodde han kanske att jag var galen, men när han fann mig frisk sade han till mig: "Om någon vill begå självbränning griper vi honom och spärrar in honom på ett mentalsjukhus." Med andra ord hotade han mig med det som de gjorde idag.

Jag svarade: "Det spelar ingen roll för mig. Statsapparaten har tvingat mig att göra detta, eftersom den inte vill utföra den uppgift som systemet har tagit emot min röst och mina skattepengar för att fullgöra."

Jag gav honom ett exemplar av min bok, som nämnts ovan. Jag gav honom också adressen till en video på YouTube som en grupp journalister hade producerat med titeln "Plundring av samhället". I videon tvättar människor pengar, uppenbarligen i Sverige.

Säkerhetspolisen i Göteborg hade inte tillräckliga kunskaper om penningtvätt. Han sade: "Jag har en kollega som arbetar mot finansiering av terrorism i Stockholm. Han är expert på penningtvätt och finansiering av terrorism. Om du samtycker, ordnar vi ytterligare ett möte med honom." Jag svarade att det var acceptabelt, om han före mötet läste min bok och beaktade de fakta och siffror som jag hade nämnt i den.

Efter en vecka besökte Säkerhetspolisen i Göteborg och Säkerhetspolisen i Stockholm mig på nytt i Borås. Vid vårt möte erkände Säkerhetspolisen i Stockholm att det jag hade skrivit i min bok var korrekt, och han höll med mig, men menade att självmord inte är någon lösning.

Jag svarade: "Om jag har rätt, så stoppa penningtvätten – åtminstone vad gäller de personer som har dokumenterats på YouTube."

Han kom med undanflykter och började, istället för att utföra det arbete som samhället anställt honom för, uppmana mig att ändra mitt beslut. Han försökte vädja till min kärlek till min hustru och mina barn. Mötet avslutades utan något konkret resultat.

■ ■ ■

Dörren öppnades och vakten som hade tagit emot mig från polisen dök upp i dörröppningen. Jag frågade hur länge jag skulle sitta här och vänta på någon. ”Polisen stormade in i mitt rum klockan sju på morgonen och grep mig utan att låta mig äta frukost och därmed ta min magmedicin. Jag är hungrig. Kan ni ge mig något att äta?” ”Inte än!” svarade mannen. ”Ge mig åtminstone lite vatten”, bad jag honom.

Vakten förde mig mot en dricksfontän i en korridor. Jag drack och fyllde en pappersmugg med vatten för att ta med in på rummet. Vakten förde in mig på rummet igen samt stängde och låste dörren.

■ ■ ■

Jag låg halvt sovande i sängen när det bultade ursinnigt på hotellrummets dörr. Vem kunde det vara? Hotellpersonalen skulle aldrig knacka på en gästs dörr på det viset! Jag rusade yrvaket mot dörren och öppnade den.

Jag fann tre poliser, en man och två kvinnor, stående ansikte mot ansikte med mig. Mannen ropade mitt namn och jag bekräftade det. Då rusade de in i rummet och stängde dörren. Den äldre kvinnan vaktade den stängda dörren. Den andra kvinnan började ställa frågor till mig.

Under tiden gick den manliga polisen fram till mina tillhörigheter. Jag mindes mitt telefonsamtal igår med Säkerhetspolisen i Stockholm. Jag hade sagt till honom att jag skulle begå självmord genom självbränning i morgon, eftersom han varken nu eller i framtiden tänkte göra något för att stoppa penningtvätten.

För en vecka sedan, under min aktion på gatorna, träffade jag Säkerhetspolisen i Stockholm på ett kafé i centrala Stockholm, och vi upprepade samma saker som vi hade diskuterat vid vårt första möte i Borås. Slutsatsen blev att jag inte tänker bortse från mina rättigheter, och att han inte vill utföra sitt uppdrag.

Jag har rättigheter och han har makt, och det som reglerar våra relationer inom realpolitiken är inte ett accepterande och respekterande av varandras rättigheter. Makten definierar lagen, som i själva verket är icke-lag, och denna icke-lag beskriver mina rättigheter.

Jag hyser inga illusioner om den politiska makten, där omoral, lögn, konspiration och ansvarslöshet härskar och krossar mänskliga rättigheter och djurens rättigheter. För att vinna tid lovade Säkerhetspolisen i Stockholm mig att han skulle genomföra ett tillslag mot penningtvätten nästa år eller i maj 2015. Jag visste att det var tomma ord.

Under tiden genomsökte de mina tillhörigheter och rotade framför allt i min resväska. Den manliga polisen frågade mig: "Har du en pistol eller några andra skjutvapen?" (Vad hade Säkerhetspolisen i Stockholm sagt till dem?) "Nej, naturligtvis inte!"

Den yngre kvinnliga polisen var en livlig ung kvinna i 27- eller 28-årsåldern, några år yngre än min dotter. Hon lät mig gå in i badrummet, tvätta ansiktet och byta om. Efter 35 eller 40 minuters sökande i rummet och bland mina tillhörigheter fann de inget anmärkningsvärt.

Den äldre kvinnan sade: "Vi måste gripa dig och ta med dig! Följer du med frivilligt, eller ska vi använda tvång och sätta på dig handfängsel?" "Inget våld; jag är en fredlig medborgare."

Jag lämnade rummet medan de tre poliserna eskorterade mig till hissen. Hotellgästerna i lobbyn var upptagna och skyndade till andra sidan av våningsplanet för att äta frukost. Endast ett fåtal gäster kastade en blick på oss. Visste de att polisen grep mig för att jag hade avslöjat politikernas och de höga tjänstemännens svek och inte lyssnat på deras hot?

Inkompetenta och ansvarslösa politiker har förvandlat Sverige till ett paradiset för penningtvätt och bjudit in kriminella från andra länder till Sverige. Sveriges regeringar har rullat ut röda mattan för de kriminella. Priset för politikernas dårskap kommer att betalas dyrt av Sveriges vanliga medborgare i en inte alltför avlägsen framtid. Dessa människor som äter frukost på hotellet vet inte att det jag har gjort är för deras och deras barns trygghet. För deras skull uthärdar jag förödmjukelsen att bli gripen av polisen.

Att åtnjuta "god samhällsstyrning" är en rättighet för var och en av mina medsvenskar, och trygghet är en oskiljaktig del av "god

samhällsstyrning". Genom sina röster och skatter har folket redan betalat politikerna kostnaden för "god samhällsstyrning", men de är ovilliga att betala tillbaka.

Jag är en människa, inte en höna. Min röst är min suveräna rättighet, inte ett ägg. Samhället är ingen hönsgård. Politikerna har ingen rätt att ta på sig rollen som bönder, som samlar in min röst vart fjärde år bara för att köpslå med den, precis som bönder gör med ägg på marknaden.

Jag gav min röst genom en enkel process för att politikerna skulle stifta och upprätthålla lagar. De svek mig och utfärdade falska direktiv, och genom misskötsel av myndigheterna har de orsakat samhället stora problem, däribland de kriminella gängens utbredning.

Jag sätter ingen gloria på de folkvalda politikernas huvuden och placerar dem inte likt antika grekiska gudar på Olympen. För mig är folkvalda politiker människor, och för att hindra en människa från att kränka andras rättigheter måste hon stå under tre typer av kontroll: "moralisk kontroll", "gruppsyck" och "laglig kontroll". Eftersom statlig makt utan kontroll leder till korruption, och vi inte kan vara säkra på att politiker står under "moralisk kontroll" och "gruppsyck", återstår endast "laglig kontroll". Lagen ska tillåta varje medborgare att stämma folkvalda politiker på vilken nivå som helst, eftersom varje medborgare röstar individuellt och har rätt till rättsstatsprincipen. Att kräva rättvisa (preventiv rättvisa + kompensatorisk rättvisa) och ordning är kärnan i rättsstatsprincipen, vilket är varje medborgares ofrånkomliga rättighet.

Om jag kunde stämma de folkvalda politikerna för att ha stiftat falska lagar mot penningtvätt år 2009, skulle vårt samhälle (Sverige) ha kunnat undvika 130 miljarder kronor i penningtvätt årligen samt minska kriminaliteten. Att avskaffa straffriheten skulle förvandla de folkvalda politikerna från ansvarslösa gudar till ansvarsfulla människor. Nu vet de folkvalda politikerna att om en medborgare upptäcker deras korruption, kan denne inte göra något (precis som jag inte har kunnat göra sedan 2009). Ett avskaffande av åtalsimmuniteten skulle ställa de folkvalda politikerna under "laglig kontroll" och göra korruption kostsam.

Första gången jag greps var jag en 19-årig student. Den dagen, precis som denna gång, hade jag inte begått något brott. Jag krävde, precis som idag, mänskliga rättigheter. När Irans shahs hemliga polis (SAVAK) grep mig 1976, hade jag en vag föreställning om rättigheternas innebörd, men instinktivt kände jag att jag hade rättigheter.

Några månader efter den iranska revolutionen 1979 började den nya regimen anhängare att kränka medborgarnas rättigheter. Shahan kränkte människors rättigheter i lagens namn; den nya regeringen gjorde detsamma. Senare kom jag att betrakta "lagen" som ett begrepp som mäktiga härskare kan använda för att förtrycka folket och beröva dem deras rättigheter.

Shahan tog makten i Iran genom en statskupp med hjälp av Storbritannien och USA. Den islamiska regimen grep statsmakten genom en revolution. Men i Sverige röstade jag fram lagstiftare och försörjde dem med skattepengar för att de skulle stifta lagar och skapa rättvisa; men de svek mig och andra skötsamma medborgare genom att stifta falska lagar. Mina svenska vänner hyser, liksom majoriteten av svenskarna, stor tilltro till statsmakten. Det tar längre tid för dem att förstå mycket av det som har hänt sedan 90-talet. Efter Sovjetunionens fall har fler och fler lagar stiftats för att ge stora företag, banker och förmögna familjer ökade möjligheter att tvinga sin vilja på folket. De stora företagen, bankerna och de förmögna familjerna undandrar sig skatt med hjälp av dessa skenlagar.

Genom deras skatteflykt har kostnaderna för att driva länderna fallit på de skötsamma människornas och småföretagens axlar. Naturligtvis vill varken regeringarna eller deras herrar – de stora företagen, bankerna och de förmögna familjerna – erkänna att de bedrar folket, eftersom vanliga medborgare inte kan acceptera en sådan orättvisa. Därför har de utarbetat effektiva knep i tre steg för att säkra sina intressen.

Dessa knep är:

1. De skapar en lag som är en ren fasad; den ser ut som en lag utifrån, men beskrivs i verkligheten bäst som en samling ord och paragrafer som inte leder någonstans.
2. Om folket genomskådar det första knepet, tvingas lagstiftarna stifta en ändamålsenlig lag, men de undviker att inrätta den organisation som kan upprätthålla lagen.
3. Om en sådan organisation redan finns, gör regeringen apparaten verkningslös genom dåligt ledarskap och misskötsel.

Dessa tre magiska steg tillämpas i många länder, däribland Sverige. Processen för att införa lagar och system mot penningtvätt i Sverige har följt dessa tre instruktioner. Endast en kombination av okunnighet och

korruption bland folkvalda politiker och höga tjänstemän kan förklara verkningsslösheten hos Sveriges polisorganisation och brottslighetens utbredning.

De korrupta politikerna vet att ett effektivt system mot penningtvätt skulle slå hårt mot den organiserade brottsligheten, men ett sådant system kan även skapa problem för politikerna själva.

Med andra ord är de kriminella inte den enda måltavlan för ett sådant system. De korrupta politikerna och deras herrar – storföretagen, bankerna och de förmögna familjerna – skulle bli dess andra byte, eftersom en seriös organisation mot penningtvätt har en uppgift: att bekämpa all illegal finansiell verksamhet, inklusive smutsiga pengar, skatteflykt och mutor.

Personalen vid en effektiv organisation mot penningtvätt kan knacka på dörren hos korrupta politiker, precis som de gör hos kriminella.

De korrupta politikerna måste skapa ett verkningsslöst system mot penningtvätt för att rädda sitt eget skinn. Ett sådant bristfälligt system ger emellertid de kriminella fria händer att begå brott, tvätta vinsterna och göra samhället otryggt. Samtidigt gör ett sådant verkningsslöst system det möjligt för de korrupta politikerna och deras herrar att tjäna mer pengar och gömma undan dem i skatteparadis utan att väcka uppmärksamhet.

Det enda återstående problemet är att människor protesterar mot den ökande brottsligheten i samhället. Detta kan väcka kritik mot politikerna. De korrupta politikerna har en bra lösning. De behöver en syndabock för att skylla all försummelse i brottsbekämpningen på den. Sveriges polisorganisation lämpar sig bäst som denna syndabock.

Människor är desamma överallt i världen. De vill leva i fred och uppfostra sina barn. En vanlig medborgare som sköter sitt arbete utanför politiken måste få åtnjuta "god samhällsstyrning" utan att tvingas fundera på hur man stoppar brottsligheten. Att styra ett land är komplicerat, och människor har inte tid att sätta sig in i alla detaljer. Vissa ämnen är oerhört tekniska, till exempel sambanden mellan penningtvätt, skatteflykt, korruption, brottslighet och finansmarknaden. Hur kommer människor att reagera när de får veta att folkvalda politiker stiftar lagar och vidtar åtgärder som gör det möjligt för storföretag, banker och förmögna familjer att undgå att betala skatt år efter år? Parallellt med detta ökar brottsligheten.

■ ■ ■

I det här rummet väntar jag utan att ägna mig åt aktiviteter som att läsa eller betrakta utsikten. Här finns inga tidningar eller böcker, bara tre stolar och ett bord. Min tid fördelas mellan att sitta och att vandra runt i rummet, då inget annat sysselsätter mig.

Jag är varken arg eller frustrerad. Jag är nyfiken på hur personalen på det här sjukhuset kommer att reagera. Jag minns att dissidenter i Sovjetunionen spärrades in på mentalsjukhus, och att vårdpersonalen där tvingades samarbeta med myndigheterna. Hur står sig Sverige i jämförelse? Om sjukhuspersonalen här samarbetar med myndigheterna, kan jag bli kvarhållen här på obestämd tid.

Efter en lång tid öppnades dörren till rummet och två unga psykiatriker kom in. De presenterade sig och skakade hand med mig. Vi satte oss ner, och en av dem tittade på pappren han hade i handen. Han frågade mig: Varför vill du begå självmord genom självbränning?

Jag svarade: Det är inte mitt val! Regeringen har tvingat mig till detta. Som ni ser är inte ens min närvaro här mitt val. Polisen stormade mitt hotellrum, grep mig och förde hit mig utan mitt samtycke och utan att min familj ansåg det vara nödvändigt.

Snart kommer ni att se att jag är vid mina sinnens fulla bruk och utan tvivel mentalt friskare än många politiker och byråkrater som har gett vika för girighet och förlorat sitt samvete. Många människor med svåra psykiska problem utanför den här byggnaden behöver er värdefulla tid, men Sveriges myndigheter har beslutat att slösa bort samhällets tid och budget på det här sättet. För er bör det vara väsentligt att ta reda på om jag är frisk eller ej. Och för mig är huvudfrågan: Är ni en del av en konspiration mot mig – eller står ni utanför den?

Jag är nyfiken på om ni, likt personalen på mentalsjukhusen i Sovjetunionen, samarbetar med regeringen för att spärra in kritiker eller inte. Jag hoppas att ni som psykiatriker lyssnar på ert samvete, och om ni finner mig frisk, låter mig gå – oavsett om jag kommer att ta mitt liv eller inte. Att begå självmord är inte olagligt, och om jag beslutar mig för att göra det har ni ingen rätt att stoppa mig när jag är mentalt frisk. Därefter informerade jag dem kortfattat om penningtvätt, dess konsekvenser för samhället och varför regeringen inte stoppar den.

Under tiden som jag förklarade ämnet lyssnade de uppmärksamt och bedömde mitt mentala tillstånd. Framställningen innehöll fakta och siffror om olika orättvisor i världen, och koherensen i mina meningar gjorde att de gradvis fattade intresse för mina åsikter.

Jag frågade dem: Har ni läst brevväxlingen mellan Einstein och Freud, eller det som folk kallar "Varför krig?", som ägde rum i början av 30-talet och handlade om krig och dess orsaker?

Ingen av dem hade läst den, och svaret var nej. Den yngre psykiatern var nyfiken på "Varför krig?" och bad mig förklara innehållet i brevväxlingen. Jag sa att man kan hitta den på nätet och läsa hela texten ordentligt. Den är inte lång och det tar inte mycket tid att läsa den. Einstein ville veta varför människor startar krig, och Freud framförde sin åsikt om orsakerna till krig.

Jag tillade: Jag anser att krig är den ultimata formen av orättvisa mellan människor och fungerar som en ugn som bränner upp alla mänskliga rättigheter. Vi kan inte undvika krig utan att röra oss från den befintliga "Ovisa atmosfären" till en "Vis atmosfär". Jag arbetar med Visdom. Kanske är "Djungelns lag" mer bekant för era öron än "Ovis atmosfär". I djungeln råder en enkel ordning: Den starkare kan döda och äta den svagare. Rättvisa har ingen betydelse där.

I stället för rättvisa råder "den starkastes överlevnad" i djungeln. Att de starkare djuren kränker de svagas rättigheter är en rådande lag i vildmarken. Men vi människor kan varken acceptera "djungelns lag" fullt ut eller helt förkasta den. Vi lider av många paradoxer, och detta är bara en av dem. Orsaken bakom alla våra motsägelser är vårt sinne. Men vi har inte bara ett sinne. Vårt sinne är en apparat bestående av tre delar i en. Varje sinne har stannat kvar i en viss epok av vår evolution.

Carl Gustav Jung sa en gång: När en patient ligger på britsen i mitt undersökningsrum för att få psykologisk hjälp, ser jag inte bara en människa där. Jag ser en krokodil, en häst och en människa tillsammans.

Det finns skillnader mellan dessa tre djurs beteenden, och vart och ett dikterar sin vilja. Krokodilen befalls att döda de andra, samtidigt som människan uppmanas att bry sig om andra (människor och djur). "Sjävlöshet" och "omsorg om andra" är två mänskliga instinkter som ligger dolda i vår "sympatiinstinkt". "Sympatiinstinkten" gör oss mänskliga, och vi kan inte förneka den såvida vi inte tömmer våra medmänniskor på deras mänskliga värdighet och bevisar att de inte

längre är människor utan monster. Att dehumanisera andra tillåter oss att plundra våra medmänniskors rättigheter.

Vi har fört med oss "djungelns lag" in i vårt moderna samhälle, men ingen av oss vågar erkänna det. Vi föredrar att eliminera "djungelns" från "djungelns lag" och kallar den helt enkelt bara för "lag", utan att lägga märke till detta faktum: En "rättmätig lag" är ett direktiv som definieras av rättigheter. När en "lag" kränker någon rättighet som hävdas i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna, är den en icke-lag eller "djungelns lag".

Min uppgift som filosof är att definiera rätten och de sammanlänkade begrepp som åtföljer den. Rättighet, rättvisa, ordning, moral och lag är alla länkar i en kedja som kallas Vishet. Varje begrepp bör definieras med precision för att göra oss till visa medmänniskor. Detta projekt mot penningtvätt är mitt laboratorium, där jag granskar olika delar av den politiska makten som förövare av kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Glöm aldrig att regeringar i en "Ovis Atmosfär" alltid befinner sig vid kulmen av kränkningar av mänskliga rättigheter; men inom en "Vis Atmosfär" skall regeringen bli de mänskliga rättigheternas väktare och främjare.

I vissa laboratorier använder forskare olika djur för att utföra sina undersökningar. Ibland, när en forskare behöver en människa för testning, utför han det på sig själv, eftersom han inte vill skada någon annan för sina teorier och visioners skull. Jag skulle inte kunna säga till någon: ta en falsk ekonomisk lag som förevändning, utsätt dig för olika hot och låt mig dokumentera den smärtsamma processen. Förutom den själviska aspekten i ett sådant förslag, skulle jag aldrig kunna känna av experimentets atmosfär om jag skickade någon annan hit till det här sjukhuset, till exempel. Jag behöver förstahandserfarenheter för att kunna studera dem ordentligt och senare förmedla dem till läsarna av min filosofi.

Den här erfarenheten på mentalsjukhuset blir den sista delen av mina fältstudier innan jag skriver min filosofi. När jag kommer ut är jag redo att fokusera på att sammanställa och skriva ner min filosofi. Vänligen begrunda budskapet i denna sista erfarenhet: Kravet på att stoppa penningtvätt är en rimlig och legitim begäran.

Varför är den svenska regeringen så likgiltig inför att förhindra penningtvätt att den tvingade en medborgare att ge myndigheterna ett ultimatum: stoppa penningtvätten eller så begår jag självmord? Min historia är i sig skamlig för en regering. Istället för att känna skam över

sin försummelse och betrakta penningtvätt som ett hot mot samhället, har den svenska regeringen föredragit att ignorera sin plikt och istället gripa och spärra in en demonstrant – någon som bryr sig om Sveriges säkerhet – på ett psykiatriskt sjukhus.

En grupp journalister med dolda kameror dokumenterade bakdörren till Sveriges finansiella system och lade upp sin video på YouTube. Jag bad Säkerhetspolisen i Stockholm att åtminstone ingripa mot dem, men han vägrade. Jag sa: "Om ni inte stoppar dem, kommer jag att begå självmord i protest." I stället för att gripa de brottslingar som uppenbarligen tvättar pengar och vars brott har dokumenterats, beordrade Säkerhetspolisen i Stockholm polisen att gripa och spärra in mig på det här sjukhuset. Om myndigheterna hade utfört sin uppgift, hade jag inte behövt ge dem ett ultimatum. De ignorerade penningtvätten, och jag tvingades framföra ett ultimatum. Som ni ser hjälpte inte ens hotet om självmord för att få dem att agera. I stället för att använda statens makt för att stoppa penningtvätt och finansiering av terrorism, använde Säkerhetspolisen i Stockholm statligt tvång mot mig.

Myndigheternas agerande väcker några centrala frågor:

1. Vad får en regering att ignorera penningtvätt i stället för att bekämpa den?
2. Vad är det med penningtvätt som gör att Sveriges myndigheter föredrar att gripa en frisk medborgare och spärra in honom på ett mentalsjukhus, men låter bli att röra dem som tvättar pengar?
3. Vilken drivkraft har myndigheterna som gör att de kan kränka en medborgares rättigheter utan rädsla?

Svaret på dessa frågor kan vara korruption. Många inflytelserika män vill ha en falsk och skenbar (fusk och fasad) anti-penningtvättsregim med dubbla dörrar. Framdörren är för vanliga medborgare, medan bakdörren är reserverad för eliten. Denna inkluderar politiker, myndighetspersoner, stora företag, finansmarknaden och förmögna familjer.

Jag såg förvåning i psykiatrikernas ögon. De hade ingenting att säga. Jag drack mitt vatten, ställde den tomma pappersmuggen på bordet och sa till dem att jag behövde mer vatten. De sa: "Vi behöver samråda med vår överordnade eftersom ditt fall är exceptionellt. Vi ska ordna fram lite vatten åt dig och återkommer efter samrådet."

Vi tre reste oss upp. De gick mot dörren och jag började gå runt i rummet. Efter några minuter dök vakten upp igen i rummet och visade

mig mot drickfontänen. Vakten och jag upprepade händelseförloppet från förra gången, och jag återvände till rummet med ännu ett glas vatten.

■ ■ ■

Psykiatrikerna dök upp igen. Vi satte oss ner. En av dem sa: "Vi har efter bedömning kommit fram till att du är frisk, och vi kan inte lägga in dig på sjukhus. Men det finns en formell ansökan med några frågor som vi måste ställa till dig."

Jag svarade: "Jag är glad att Sveriges hälso- och sjukvård inte är ett verktyg i händerna på statsapparaten, och att ni följer ert yrkessamvete och inte regeringens order. Nu är jag redo att svara på era frågor." Den äldre psykiatern ställde frågorna en efter en och skrev ner mina svar. När det var klart la han pappret och pennan på bordet och såg mig i ansiktet: "Men... vi hoppas att du inte gör verklighet av ditt hot om självmord."

Jag tackade dem utan att visa någon direkt reaktion på deras önskan. Sedan tillade jag: "Jag strävar efter en värld där ingen människa ska behöva vara så desperat och maktlös att självmord väljs som den sista utvägen. Vi bör aldrig sätta så stor press på människor att deras mentala hälsa sätts på spel och att de drivs mot vansinne."

En människa förväntar sig rättvisa från andra människor, särskilt från en påstådd demokratisk regering. Ett misslyckat krav på rättvisa skapar vrede. Om en människa inte kan hantera den provocerade vreden, förvandlas den till uppdämd vrede. Ni vet bättre än jag att konsekvensen av ett sådant raseri är "hat". Tänk om det i stället för jag, var en ung man på 25 år som började ifrågasätta den falska lagen mot penningtvätt och möttes av samma reaktioner som jag upplevde och dokumenterade. Frågan är: Hur långt kan en ärlig människa gå, och vad kan hända med hennes mentala hälsa?

Regeringar driver medborgare in i fällan av uppdämd vrede och hat, vilket kan leda till djup depression, rädsla, ångest eller raseri. Hur många människor som blivit frustrerade i sin strävan efter rättvisa ger efter för sin furi och låter den driva dem till antisociala reaktioner som brottslighet eller terrorism? Kan ni ge mig ett logiskt skäl till varför jag borde undvika att gå med i en terroristgrupp som IS när jag kommer ut härifrån?

Psykiatrikerna verkade inte ha något svar eller någon kommentar. Jag frågade dem: "Vill ni att jag ger mitt skäl till att undvika att gå med i terrorister?" Båda nickade.

Jag kan hantera min vrede och inte låta uppdämd vrede kontrollera mitt sinne. Jag ger mig inte hän åt hatet, och inte heller åt den "egentliga depressionen", "rädslan och ångesten" eller det "raseri" som "Realpolitik" vill att jag ska förfalla i. Jag är klokare än att falla i den fälla som en grupp girighetsdrivna politiker och byråkrater har planterat i min väg. Jag kommer att besvara deras kränkningar av de mänskliga rättigheterna med det mäktigaste vapen civiliserade människor någonsin har skapat: ordet.

Jag ska uppmana dem genom fredliga aktiviteter att definiera tre vanliga ord som de använder dagligen: Rättighet, Rättvisa och Lag. De log och vi skakade hand. Den äldre psykiatern lade sin vänstra hand på min högra axel när vi skakade hand och sa: "Lycka till!" Hans kollega upprepade samma önskan. Jag tackade dem och svarade: "Det ligger sannerligen en svår väg framför mig, och jag behöver verkligen sådana lyckönskningar."

De följde mig till sjukhusets port, och vi tog farväl av varandra. Utanför byggnaden hälsade solskenet mig välkommen. Vad heter det här sjukhuset? När jag kom hit kunde jag inte se namnet. Jag hittade skylten: S:t Görans sjukhus.

Återigen är jag fri. Inga poliser, inga psykiatriska utredningar. Jag är fri som igår. Nej, jag har fel; jag är friare än någonsin eftersom jag har lagt ner mitt anti-penningtvättsprojekt, och nu är jag fri att skriva filosofi. Ändå kommer jag att återvända till anti-penningtvättsprojektet när jag har skrivit klart mina filosofiböcker. Det finns många frågor som politiker bör svara på. Jag kommer tillbaka!

Borås, Sverige, den 16 september 2014